

ΤΣΑΡΛΣ ΝΤΙΚΕΝΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Παραμονή Χριστουγέννων. Σκυμμένος πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ὁ Ἐμπενέζερ Σκροῦτζ δούλευε ἀσταμάτητα. Τὸ δωμάτιο ἦταν μᾶλλον κρύο, γιατί τὰ λιγοστὰ κάρβουνα στῆ σόμπα δὲν ζέσταιναν ἀρκετά. Ὅχι ὄχι ἔλειπαν τοῦ Σκροῦτζ τὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσει περισσότερα κάρβουνα. Ἀλλὰ ὁ Ἐμπενέζερ Σκροῦτζ ἦταν ἕνας φοβερὸς τσιγκούνης! Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, χωρὶς θερμάστρα, ἐργαζόταν ὁ Μπόμπ Κράτσιτ, ὁ κλητήρας του, πού ἔτρεμε ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν παγωνιά. Ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἀνοιξε κι ἕνας χαμογελαστὸς ἀντρας μπῆκε στὸ γραφεῖο.

«Θεῖε, Καλὰ Χριστούγεννα!».

«Κακὰ, ψυχρὰ κι ἀνάποδα...» γκρίνιαξε ὁ Σκροῦτζ.

«Θεῖε μου, μὴ μουτρώνεις. Ἦρθα νὰ σὲ καλέσω γιὰ τὸ μεσημέρι», εἶπε ὁ Φρέντ, ὁ ἀνιψιὸς του.

Ἀλλὰ ὁ Σκροῦτζ ἀρνήθηκε τὴν πρόσκληση. Ποτέ του δὲν γιόρταζε τὰ Χριστούγεννα. Τὰ θεωροῦσε χάσιμο χρόνου. Ὅμως ἡ ἀπάντηση τοῦ Σκροῦτζ δὲ χάλασε τὸ κέφι τοῦ Φρέντ. Ἐφυγε χαμογελαστὸς, ἀφοῦ προηγουμένως ἀντάλλαξε εὐχὲς μὲ τὸν Μπόμπ Κράτσιτ.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα χτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ ὑπάλληλος ἔτρεξε ν' ἀνοίξει. Παρουσιάστηκαν δυὸ κύριοι.

«Ἐδῶ εἶναι ἡ ἐταιρεία Σκροῦτζ καὶ Μάρλεϊ;» ρώτησε ὁ πρῶτος.

«Ὁ συνέταιρός μου, ὁ Μάρλεϊ, πέθανε σὰν ἀπόψε πρὶν ἀπὸ ἐφτὰ χρόνια», τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Σκροῦτζ.

«Τὰ συλλυπητήρια μου», εἶπε ὁ δεύτερος.

«Ἐμεῖς κάνουμε ἔρανο γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Αὐριο, πού ξημερώνει μέρα χαρᾶς, ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ἄνθρωποι πού ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πείνα. Μποροῦμε νὰ ἔχουμε τὴ συνδρομὴ σας;».

Ὁ γέρο-σπαγκοραμμένος δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ξοδέψει οὔτε μία πένα γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς συνανθρώπους του καὶ ἀπάντησε ἀρνητικὰ στοὺς δυὸ ἐπισκέπτες.

Ἐκεῖνοι ἔφυγαν ἀπογοητευμένοι, χωρὶς νὰ τὸν πιέσουν περισσότερο.

Νύχτωσε. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κλείσει τὸ γραφεῖο. Ὁ Σκροῦτζ φόρεσε τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλο του καὶ πῆρε στὸ χέρι τὸ μπαστούνι του. Μὲ τὴ σειρά του, ὁ Μπόμπ Κράτσιτ ἐτοιμάστηκε κι αὐτὸς νὰ φύγει.

«Ὑποθέτω ὅτι δὲν θέλεις νὰ δουλέψεις αὐριο», τοῦ εἶπε ὁ Σκροῦτζ μὲ δυσφορία. Ὁ Μπόμπ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

«Ἄ-ἄ-ἄν δὲ σᾶς πειράζει, κύ-κύ-κύριε Σκροῦτζ», τραύλιζε ὁ καημένος ὁ Μπόμπ.

«Δὲ μοῦ ἀρέσει νὰ σὲ πληρώνω ὅταν δὲν ἐργάζεσαι», τὸν διέκοψε ὁ Σκροῦτζ. «Πάντως, μεθαύριο θὰ πιάσεις ἀπὸ νωρὶς δουλειά!».

Ὁ Μπόμπ τὸν εὐχαρίστησε κι ἔτρεξε ἔξω νὰ βρεῖ κάτι παιδάκια πού διασκέδαζαν κάνοντας τσουλήθρα στὸν παγωμένο δρόμο.

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ γιορταστικὴ ἀτμόσφαιρα, ὁ Σκροῦτζ ἔφαγε, ὅπως συνήθως, μόνος του σὲ μιὰ γειτονικὴ ταβέρνα.

Ἐπειτα, τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του. Τὸ κτίριο ὅπου ἔμενε βρισκόταν στὴν ἄκρη ἑνὸς στενοῦ καὶ σκοτεινοῦ δρόμου. Τὸ παλιὸ καὶ φθαρμένο διαμέρισμα ἀνῆκε κάποτε στὸ συνέταιρό του, τὸν Τζᾶκ Μάρλεϊ.

Ὁ Σκροῦτζ ἔβγαλε τὸ κλειδὶ γιὰ νὰ ξεκλειδώσει τὴν ἐξώπορτα. Τὸ ρόπτρο, ἂν καὶ μεγάλο, δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἰδιαίτερα ὁμορφο πάνω του. Κι ὅμως, ἐκείνη τὴ βραδιὰ ἔμοιαζε λουσιμένο σ' ἓνα ἀπόκοσμο φῶς. Ὁ Σκροῦτζ, πραξενεμένος, ἔσκυψε νὰ ἐξετάσει καλύτερα... καὶ τότε ἀντίκρισε τὸ πρόσωπο τοῦ Μάρλεϊ νὰ τὸν κοιτάζει!.. Τὴν ἐπόμενη στιγμή ὅμως ξανάγινε ἓνα κοινότατο ρόπτρο. Παραγμένος ὁ Σκροῦτζ μπῆκε στὸ διαμέρισμα, μαντάλωσε τὴν πόρτα πίσω του καὶ προχώρησε στὴ σάλα.

Στὴ συνέχεια, ἔβγαλε τὸ παλτό του, φόρεσε τὶς παντόφλες του καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ τζάκι. Πάνω στὴ σχάρα τρεμόσβηναν λίγες ἀδύναμες φλόγες. Ξαφνικά, ἀπ' τὴ μεριά τῆς ἀποθήκης ἄκουσε νὰ σέρνονται βαριὲς ἀλυσίδες. Μέσα ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα γλίστρησε μία παράξενη σκιά καί, αἰωρούμενη, ἤρθε καὶ στάθηκε στὴ μέση του δωματίου. Τούτη τὴ φορὰ δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἀμφιβολία. Ἦταν τὸ φάντασμα τοῦ παλιοῦ συνεταίρου τοῦ Σκροῦτζ, ποὺ εἶχε πεθάνει ἀκριβῶς πρὶν ἑπτὰ χρόνια. Ὁ γέρος δὲν μπορούσε νὰ πιστέψει στὰ μάτια του.

«Ποιὸς εἶσαι;» ψιθύρισε.

«Ποιὸς ἤμουν!» τὸν διόρθωσε τὸ φάντασμα. «Ἦμουν ὁ Τζάκ Μάρλεϊ, ὁ συνέταιρός σου. Δὲ μὲ θυμᾶσαι;».

Τὸ φάντασμα τοῦ Μάρλεϊ κάθησε στὴν ἀγαπημένη του πολυθρόνα. Ὁ Σκροῦτζ, ποὺ κόντευε νὰ λιποθυμήσει ἀπὸ τὸ φόβο του, τὸν ρώτησε ἰκετευτικά: «Τζάκ, πές μου, τί θέλεις;».

«Βλέπεις αὐτὲς τὶς ἀλυσίδες;» τὸν ρώτησε τὸ φάντασμα. «Κάθε κρίκος τους ἀντιπροσωπεύει καὶ μία ἄσχημη κουβέντα τῆς ζωῆς μου. Ὅσο γιὰ τὰ βαριὰ χρηματοκιβώτια ποὺ σέρνω; Εἶναι τὰ πλούτη ποὺ συγκέντρωσα καὶ δὲν τὰ χρησιμοποίησα σωστά. Ὅλα αὐτὰ θέλω νὰ τὰ σκεφτεῖς σοβαρὰ καὶ νὰ δεῖς καὶ τὴ δική σου ζωὴ ἄλλιῶς, Σκροῦτζ!». Τὸ φάντασμα σῶπασε γιὰ λίγο κι ὕστερα συνέχισε:

«Ἦρθα νὰ σὲ προειδοποιήσω. Ἔχεις ἀκόμη μιὰ εὐκαιρία νὰ γλιτώσεις ἀπὸ τὴ δική μου μοίρα, θὰ ἔρθουν τρία πνεύματα. Τὸ πρῶτο θὰ σὲ ἐπισκεφθεῖ ἀπόψε, στὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ δεύτερο αὐριο, τὴν ἴδια ὥρα. Καὶ τὸ τρίτο μεθαύριο, μόλις χτυπήσει τὸ ρολοὶ δώδεκα. Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου ἐλπίδα!..».

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μάρλεϊ ξαναέφυγε γιὰ νὰ συναντήσει τὰ ἄλλα φαντάσματα ποὺ περιπλανιοῦνται ἀσταμάτητα στὶς ὁμίχλες τῆς αἰωνιότητος. Ἐξαντλημένος ὁ Σκροῦτζ, ἔπεσε χωρὶς νὰ γδυθεῖ στὸ κρεβάτι του κι ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ἦταν ἀκόμη σκοτάδι ὅταν ξύπνησε ὁ Σκροῦτζ. Νόμισε πῶς τὸ ρολοὶ εἶχε σταματήσει, θυμόταν ὅτι ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ μετὰ τὶς δύο. Τὸ ρολοὶ χτύπησε μία ἀκριβῶς.

Ἀμέσως, μιὰ λάμψη δυνατὴ πλημμύρισε τὴν κρεβατοκάμαρα. Ὁ Σκροῦτζ ἀνασηκώθηκε καὶ τότε εἶδε ἐμπρὸς του μιὰ περίεργη ὄπτασία. Εἶχε τὸ ἀνάστημα, τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ τὰ μαλλιά της ἦταν ὀλόλευκα ὅπως ἑνὸς γέρου. Ἀπὸ τὸν ὤμο, πάνω ἀπὸ τὸ λευκὸ, κοντὸ χιτῶνιό της, κρεμόταν μιὰ γιρλάντα λιόπρινο, σύμβολο τοῦ χειμῶνα.

«Μὴ φοβᾶσαι», τοῦ εἶπε ἡ ὄπτασία. «Εἶμαι τὸ Χριστουγεννιάτικο Πνεῦμα τοῦ Παρελθόντος κι ἦρθα νὰ σὲ βοηθήσω».

Πῆρε τὸν Σκροῦτζ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὁδήγησε στὸ παράθυρο.

Ὁ Σκροῦτζ φοβήθηκε μήπως πέσει, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸν ἐνθάρρυνε νὰ πετάξει μαζὶ του πάνω ἀπὸ στέγες καὶ ἀγρούς. Κι ἦταν πρῶτὶ ὅταν ἔφτασαν σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη.

«Μά, ἐδῶ πέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια», μουρμούρισε κατάπληκτος ὁ Σκροῦτζ.

«Ἐ, τότε, θὰ ξέρεις τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἔρθεις ἐδῶ», τὸν ρώτησε τὸ Πνεῦμα.

«Θὰ μπορούσα νὰ τὸν βρῶ μὲ κλειστὰ μάτια», ἀπάντησε ἐκεῖνος.

«Κι ὅμως, δείχνεις σὰν νὰ ἔχεις ξεχάσει ἀκόμη καὶ τὴν ὕπαρξη αὐτοῦ τοῦ τόπου», παρατήρησε αὐστηρὰ τὸ Πνεῦμα.

Ἔστερα βάδισαν πάνω στὸ χιονισμένο δρόμο συναντώντας φυσιογνωμίες γνωστές. Ἀγρότες μὲ τὶς ἄμαξες, παιδιὰ μὲ τ' ἀλογάκια τους. Ὁ Σκροῦτζ τοὺς θυμόταν ὅλους. Τοὺς φώναξε μάλιστα μὲ τὰ ὀνόματά τους. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε!

«Εἶναι μόνο σκιές», τοῦ ἐξήγησε τὸ Πνεῦμα, «δὲν μᾶς βλέπουν».

Ὁ Σκροῦτζ χάρηκε πολὺ πὺν ξαναεἶδε φίλους καὶ γνωστοὺς ἀπὸ τὰ νιάτα του. Καὶ τούτη ἡ χαρὰ ἦταν πρωτόγνωρη γι' αὐτόν. Σὲ λίγο, οἱ δύο ταξιδιωτὲς ἔφτασαν σ' ἓνα χωριουδάκι. Μπῆκαν σ' ἓνα μεγάλο κτίριο χτισμένο ἀπὸ τοῦβλα. Στὸ ἐσωτερικὸ ἀντίκρισαν σειρὲς θρανία. Ἦταν σχολεῖο μὲ οἰκότροφους μαθητὲς, πὺν σπούδαζαν μακριὰ ἀπὸ τὶς οἰκογένειές τους.

Σὲ κάποιο θρανίο, ἓνα μοναχικὸ ἀγόρι, καθόταν καὶ διάβαζε. Κατὰ τρόπο μαγικό, οἱ ἥρωες τοῦ βιβλίου πρόβαλαν ἐμπρὸς στὸ παιδί - ὁ Ἀλῆ Μπαμπᾶ μὲ τὴν ἀνατολίτικη φορεσιά του, ὁ Ροβινσῶν Κροῦσος μὲ τὸν παπαγάλο του στὸν ὦμο, κι ἄλλοι πολλοί. Στὴν ἀρχὴ ὁ Σκροῦτζ ἐνθουσιάστηκε βλέποντας τοὺς ἥρωες τῶν σχολικῶν του χρόνων. Ἐπειτα, ὅμως, κατάλαβε. Τὸ μοναχικὸ ἀγόρι, μὲ μοναδικὴ παρέα τὰ βιβλία, ἦταν ὁ ἑαυτὸς του. Κάθησε, τότε, σ' ἓνα θρανίο καὶ ἔκλαψε πικρά.

«Πᾶμε τώρα νὰ ἐπισκεφτοῦμε κάποια ἄλλα Χριστούγεννα», τοῦ πρότεινε τὸ Πνεῦμα.

Καθὼς μιλοῦσε, παρατήρησε ὅτι τὸ παιδὶ μεγάλωσε κι ἔγινε ἔφηβος. Ὁ Σκρουῦτζ ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ νεαρὸς ἦταν πάλι μόνος. Οἱ ἄλλοι μαθητὲς θὰ ἐπέστρεφαν στὰ σπίτια τους γιὰ τὶς διακοπές.

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἀνοίξε. Μιὰ νέα καὶ ὄμορφη κοπέλα μπῆκε τρέχοντας στὴν αἴθουσα. Ἦρθε καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

«Ἀδελφούλη μου», τοῦ φώναξε. «Ἦρθα νὰ σὲ πάρω. Θὰ πᾶμε στὸ σπίτι νὰ γιορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα!».

«Στὸ σπίτι, Φάντ;» ρώτησε ὁ νεαρὸς Σκρουῦτζ.

«Ναί, ζήτησα ἀπὸ τὸν πατέρα νὰ σ' ἀφήσει νὰ ξαναγυρίσεις γιὰ πάντα στὸ σπίτι. Συμφώνησε. Δὲ θὰ ξαναπᾶς ἐσωτερικὸς στὸ σχολεῖο!», τοῦ ξαναφώναξε χαρούμενη.

«Εἶναι πολὺ γλυκιὰ μὲ χρυσή, μὲ χρυσή καρδιά», σχολίασε τὸ Πνεῦμα. «Νομίζω ὅτι πέθανε νέα, πάνω στὴ γέννα!».

«Ναί...» ἀπάντησε σκεπτικὸς ὁ Σκρουῦτζ.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ περιπλανήθηκαν στοὺς δρόμους. Οἱ βιτρίνες τῶν καταστημάτων ἦταν στολισμένες γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Τὸ Πνεῦμα στάθηκε ἐμπρὸς σ' ἓνα κατάστημα καὶ ρώτησε τὸν Σκρουῦτζ ἂν τὸ ἀναγνωρίζει. Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε: «Ἐδῶ πρωτοεργάστηκα σὰν μαθητευόμενος!».

Μπῆκαν μέσα. Ἐνας ἡλικιωμένος κύριος καθόταν στὸ γραφεῖο.

«Αὐτὸς εἶναι ὁ γερό-Φέζιβικ!.. Ὁ γερό-Φέζιβικ ἀναστημένος!..» φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Σκρουῦτζ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ νεαρὸς Σκρουῦτζ κι ἓνας ἄλλος μαθητευόμενος μπῆκαν στὴν αἴθουσα.

«Μαζέψτε τα ὅλα», τοὺς εἶπε ὁ Φέζιβικ, «νὰ ἐτοιμάσουμε τὴ γιορτή!».

Οί μαθητευόμενοι δὲν περίμεναν νὰ τὸ ἀκούσουν δεύτερη φορά. Πρὶν προλάβει ὁ γέρο-Σκροῦτζ ν' ἀνοιγοκλείσει τὰ μάτια, ὅλα ἦταν καθαρὰ καὶ τακτοποιημένα. Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν οἱ καλεσμένοι. Ἡ γιορτὴ εἶχε ὀργανωθεῖ γιὰ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Φέζιβικ.

Σύντομα ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς ἀναψαν τὸ κέφι γιὰ τὰ καλά. Προσφέρθηκαν γλυκίσματα καὶ ποτά. Ἦταν πιά ἀργὰ ὅταν ξεκίνησαν νὰ φύγουν οἱ καλεσμένοι. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Φέζιβικ ἔσφιζαν τὰ χέρια ὅλων καὶ τοὺς εὐχήθηκαν «Καλὰ Χριστούγεννα!». Ἐσφιζαν τὰ χέρια ἀκόμη καὶ τῶν νεαρῶν μαθητευομένων πρὶν πᾶνε στὰ κρεβάτια τοὺς στὸ πίσω μέρος τοῦ καταστήματος. Ὁ γέρο-Σκροῦτζ ἔδειχνε ξετρελαμένος καθὼς παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἐνιωθε τόση χαρά, λὲς καὶ συμμετεῖχε πραγματικὰ στὴ γιορτὴ. Ἀργὰ τὴ νύχτα τὸ Πνεῦμα καὶ ὁ Σκροῦτζ ἄκουσαν τοὺς μαθητευομένους νὰ κουβεντιάζουν ξαπλωμένοι στὰ κρεβάτια τους. Παίνευαν τὸ γέρο-Φέζιβικ καὶ τὸν εὐγνωμονοῦσαν γιὰ τὴν ὡραία γιορτὴ ποὺ τοὺς ἐτοίμασε.

«Καὶ τοῦ κόστισε μόνο τρεῖς ἢ τέσσερις λίρες», σχολίασε κάπως εἰρωνικὰ τὸ Πνεῦμα. «Ἐξοδο ποὺ ἄξιζε τὸν κόπο!». «Τὸ κόστος δὲν ἦταν ὑλικό», διαμαρτυρήθηκε ὁ Σκροῦτζ. «Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ χρήματα, ἡ γιορτὴ θὰ εἶχε ἐπιτυχία γιατί ὁ Φέζιβικ ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ πάντοτε ἀκτινοβολοῦσε χαρὰ κι εὐτυχία!».

Ξαφνικὰ ὁ Σκροῦτζ ἔκοψε τὴν κουβέντα τοῦ ἀπότομα.

«Τί σοῦ συμβαίνει;» τὸν ρώτησε τὸ Πνεῦμα. «Μήπως ἔγινε κάτι ποὺ σὲ τάραξε;».

«Ὅχι, τίποτα... Νά, θὰ ἤθελα μόνο νὰ ἔχω πεῖ κάτι στὸν κλητῆρα μου».

Ἡ σκηνὴ ἄλλαξε. Τώρα ὁ Σκροῦτζ ἦταν πλέον ὠριμος ἄντρας. Καὶ μία νέα γυναίκα ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι. Ἐκλαιγε ἢ καημένη, βουβά. Γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

«Κάποτε ἤμασταν φτωχοὶ ἀλλὰ εὐτυχημένοι. Τώρα σὲ κυβερνᾷ τὸ πάθος σου γιὰ τὸ χρῆμα!».

«Μά, μεταξύ μας, τίποτα δὲν ἄλλαξε», διαμαρτυρήθηκε ὁ Σκροῦτζ.

«Ἐγὼ ἔμεινα ἢ ἴδια. Ἐσὺ ὅμως ἄλλαξες. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευῶ. Σοῦ εὐχομαι κάθε εὐτυχία στὴ σταδιοδρομία πὺν διάλεξες».

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ γυναίκα βγήκε στὸ δρόμο, ἐνῶ ὁ ἄντρας δὲ δοκίμασε νὰ τὴ σταματήσει.

«Πνεῦμα», φώναξε ὁ γέρο-Σκροῦτζ, «σταμάτα νὰ μὲ βασανίζεις, θέλω νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Δὲν ἀντέχω τίς δυσάρεστες ἀναμνήσεις».

Μέσα σε μία στιγμή πέρασαν χρόνια. Καὶ ξαναεἶδαν τὴ νέα γυναίκα. Τώρα γελοῦσε τρισευτυχισμένη με τὴν κόρη της. Σὲ διαφορετικὲς περιστάσεις θὰ μπορούσε νὰ εἶναι τὸ παιδὶ τοῦ Σκροῦτζ. Ὁ πατέρας μπήκε στὸ δωμάτιο. Ἡ μικρὴ ἔτρεξε καὶ τὸν φίλησε. Ἀγκαλιάστηκαν καὶ οἱ τρεῖς ἐμπρὸς στὸ ἀναμμένο τζάκι.

«Δὲν τὸ ἀντέχω», μούγκρισε ὁ γέρο-Σκροῦτζ μὲ φωνὴ σπασμένη. Καὶ στράφηκε ἀπελπισμένος πρὸς τὸ Πνεῦμα, πὺν μέσα στὴν ὀλοφώτεινη ἀνταύγεια τοῦ ἔμοιαζε σὰν νὰ εἰρωνεύεται τὴν ἀπελπισία του. Σὲ λίγο ἡ ὀπτασία τοῦ Πνεύματος ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται καὶ νὰ σβήνει σιγὰ-σιγὰ, μέχρι πὺν ἐξαφανίστηκε τελείως. Ὁ Σκροῦτζ ἔνιωσε ἀφάνταστα κουρασμένος. Τὰ μάτια τοῦ βάρυναν. Ξαναγύρισε στὴν κρεβατοκάμαρά του. Μόλις πὺν πρόλαβε νὰ ξαπλώσει στὸ κρεβάτι κι ἔπεσε σὲ ὕπνο βαθύ.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ

Όταν ξύπνησε ο Σκρουτζ, τὸ ρολοὶ χτυποῦσε μία. Μιὰ κατακόκκινη λάμψη ἐρχόταν ἀπ' τὴ σάλα. Σηκώθηκε, φόρεσε τὴ ρόμπα του καὶ πῆγε νὰ δεῖ τί συμβαίνει. Ἡ σάλα εἶχε μεταμορφωθεῖ! Ἀπὸ τὸ πάτωμα ὡς τὸ ταβάνι ἦταν στολισμένη μὲ κισσό, λιόπρινο καὶ ἰξό. Στὸ τζάκι ἔκαιγε μία ζωερὴ φωτιὰ καὶ στὴ γωνιὰ ὑψωνόταν ἕνας τεράστιος σωρὸς ἀπὸ φαγητὰ-γαλοπούλες, χῆνες, πατάτες, μῆλα, καρύδια - ἐνῶ πάνω στὴν κορυφὴ καθόταν χαμογελαστὸς ἕνας γίγαντας μ' ἕνα δαυλὸ ἀναμμένο στὸ ἀριστερὸ του χέρι.

«Εἶμαι τὸ Χριστουγεννιάτικο Πνεῦμα τοῦ Παρόντος», τοῦ φώναξε φιλικά. «Ἐλα!». Ὁ Σκρουτζ παρατήρησε τὸ Πνεῦμα. Ἦταν ντυμένο μ' ἕνα μακρὸ λευκὸ χιτῶνα. Καὶ πάνω στὰ μακριὰ μαῦρα του μαλλιὰ φοροῦσε ἕνα στεφάνι ἀπὸ λιόπρινο.

«Πῆγαινε μὲ ὅπου θέλεις», ξερόβηξε ὁ Σκρουτζ. «Πῆρα ἤδη μερικὰ μαθήματα ἀπ' τὸ συνάδελφό σου. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ παρακολουθήσω καὶ τὰ δικά σου».

«Τότε πιάσου ἀπὸ τὸν ποδόγυρο τοῦ χιτῶνα μου», ἀπάντησε ὁ γίγαντας.

Ἡ χαρούμενη σάλα, ἡ διακόσμηση, τὰ φαγητὰ, ὅλα ἐξαφανίστηκαν.

Βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ὑπαλλήλου του, τοῦ Μπόμπ Κράτσιτ καὶ κοίταξαν ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ κυρία Κράτσιτ καὶ οἱ τρεῖς κόρες της φοροῦσαν παλιὰ φθαρμένα φορέματα, στολισμένα ὅμως μὲ κορδέλες γιὰ τὴ γιορτὴ, καὶ κάθονταν στὸ τραπέζι. Ξαφνικά, μπῆκαν τρέχοντας δυὸ ἀγοράκια.

«Μυρίσαμε γαλοπούλα ψητὴ! Τί καλά! Μοσχοβολᾷ ἀπὸ τὸ δρόμο!» φώναξαν μὲ ἐνθουσιασμό. Πίσω τοὺς ἐρχόταν ὁ πατέρας τους. Στοὺς ὤμους του κουβαλοῦσε τὸ μικρότερο γιό του, τὸν Τίμ. Τὸν

ἀπέθεσε προσεκτικὰ στὸ πάτωμα. Τὸ παιδὶ ἦταν ἄρρωστο καὶ βιάδιζε μὲ δεκανίκι.

Κάθισαν ὅλοι στὸ γιορτινὸ τραπέζι. Ἡ μικρὴ γαλοπούλα μοιράστηκε πολὺ προσεκτικὰ ὥστε νὰ φτάσει γιὰ ὅλους. Πάντως ἡ σκηνὴ ἦταν χαρούμενη. Οἱ δύο γονεῖς πρόσεχαν ἰδιαίτερα τὸν ἀνάπηρο Τίμ. Ἐνα χαμόγελο φώτισε τὸ χλωμό του προσωπάκι.

«Πνεῦμα», ρώτησε μὲ ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον ὁ Σκρουῦτζ, «ὁ μικρὸς Τίμ θά... ζήσει ἀκόμη γιὰ πολὺ;».

«Χμμ... τὸν περιβάλλουν σκιές. Ἄν τὸ μέλλον δὲν τὶς μεταβάλει, τὸ παιδάκι θὰ πεθάνει! Ἀλλὰ ἐσένα τί σὲ νοιάζει; Ἐνα στόμα λιγότερο σὲ τοῦτο τὸν πυκνοκατοικημένο κόσμο. Ἔτσι δὲν εἶναι;».

Ὁ Σκρουῦτζ τότε θυμήθηκε ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε ἐπαναλάβει πολλὰς φορὲς αὐτὴ τὴ φράση. Καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι ντροπιασμένος.

Ξαφνικά, χωρὶς τὸ Πνεῦμα νὰ προσθέσει ἄλλη λέξη, βρέθηκαν στὸ σπίτι τοῦ ἀνιψιοῦ του. «Ὁ Θεῖος Σκρουῦτζ μᾶς θεωρεῖ τρελοὺς ποὺ γιορτάζουμε τὰ Χριστούγεννα. Κι ἔτσι, ἀρνήθηκε νὰ φάει μαζί μας σήμερα», εἶπε ὁ Φρέντ.

«Τί ἀπαίσιος ἄνθρωπος», ἀναστέναξε ἡ γυναίκα του ὑποτιμητικὰ καὶ οἱ καλεσμένοι κούνησαν τὰ κεφάλια γιατί συμφώνησαν μαζί της. Ἀλλὰ ὁ Φρέντ πρόσθεσε πικραμένος: «Ἐγώ, πάντως, λυπᾶμαι εἰλικρινὰ ποὺ ὁ Θεῖος ἔχασε μία εὐκαιρία νὰ χαρεῖ. Καὶ τώρα, παρ' ὅλο ποὺ δὲ βρίσκεται μαζί μας, θὰ ἤθελα νὰ τοῦ ἐκφράσω τὶς καλύτερες εὐχές μου». Κι ἀμέσως σήκωσε τὸ ποτήρι καὶ ἤπιε στὴν ὑγειὰ τοῦ Θείου του.

Γρήγορα ὅμως ἡ χαρούμενη ὁμήγυρη ξέχασε τὸν Σκρουῦτζ. Ἐπαιξαν μουσικὴ, χόρεψαν, διασκέδασαν μὲ παντομίμα. Ὁ Σκρουῦτζ, ποὺ τόσο τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ παιχνίδι, συμμετεῖχε ὅλο χαρά, ξεχνώντας ὅτι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν δεῖ ἢ νὰ τὸν ἀκούσει. Τὸ Πνεῦμα τὸν παρακολουθοῦσε κι ἔμοιαζε νὰ τὸ γλεντάει μαζί του. Ἀλλὰ σύντομα ἤρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν. «Ἐχουμε

νὰ ἐπισκεφτοῦμε πολλὰ μέρη ἀκόμη ὥσπου νὰ περάσει ἡ νύχτα», εἶπε τὸ Πνεῦμα.

Καὶ ὁδήγησε τὸν Σκροῦτζ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Περπάτησαν μέσα στὸ κρύο καὶ στὸ χιονόνερο, σὲ βρωμερὰ στενὰ καὶ δρομάκια περίεργα, κι ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς γέφυρες τῆς πόλης. Ἐκεῖ ὁ Σκροῦτζ εἶδε δυστυχισμένους ἀνθρώπους πού, κολλημένοι σφιχτὰ ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον, προσπαθοῦσαν νὰ ζεσταθοῦν. Ἀνάμεσα τοὺς τριγύριζαν παιδάκια πὺ ζητιάνευαν φαγητὸ ἀπ' τοὺς περαστικούς. Κάπου μακριά, ἓνα ρολοὶ σήμανε μεσάνυχτα.

Ὁ Σκροῦτζ, τρομοκρατημένος ἀπ' τὴν τόση ἀθλιότητα, ἀναζήτησε τὸ γιγάντιο Πνεῦμα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Σὲ λίγο, ἓνα ἄλλο φάντασμα, τυλιγμένο στὴν ὀμίχλη, προχώρησε ἀργὰ πρὸς τὸν Σκροῦτζ. Παρατήρησε ὅτι τὸ Πνεῦμα αὐτὸ φοροῦσε μία τεράστια μαύρη κάπα καὶ μία κουκούλα πὺ τοῦ ἔκρυβε ἐντελῶς τὸ πρόσωπο. Ὁ Σκροῦτζ παραλίγο νὰ λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμο του.

«Θὰ πρέπει νὰ εἶσαι τὸ Χριστουγεννιάτικο Πνεῦμα τοῦ Μέλлонτος», ψιθύρισε. «Τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον; Ἴσως ν' ἀλλάξω... Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω».

Παρὰ τὰ γενναῖα του λόγια, ὁ Σκροῦτζ φοβόταν τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ φάντασμα, ὥστε τὰ πόδια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Δὲν μπορούσε νὰ κάνει βῆμα. Τὸ Πνεῦμα παρέμεινε ἀκίνητο περιμένοντας ὑπομονετικὰ τὸν Σκροῦτζ μέχρι νὰ συνέλθει. Ἐπειτα κινήθηκε ἀθόρυβα. Καὶ ὁ Σκροῦτζ τὸ ἀκολούθησε σὰν νὰ τὸν τύλιξε ἡ κάπα τοῦ Πνεύματος, πὺ τὸν παρέσυρε στὸ ἄγνωστο.

Κοσμοσυρροή και όχλαγωγία στο χρηματιστήριο. Τò Πνεῦμα με τὸν Σκροῦτζ ἀνάμεσα στοὺς χρηματιστὲς καὶ στοὺς ἐμπόρους. «Πότε πέθανε;» ρώτησε κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος. «Χθὲς βράδυ, νομίζω», ἀπάντησε ἕνας ἄλλος. «Δὲν πιστεύω νὰ πάτησε κανεὶς στὴν κηδεῖα του», σχολίασε ἕνας τρίτος. «Ἐπιτέλους ξεκουμπίστηκε... Τὸν σιχαίνονταν ὅλοι!».

Ὁ Σκροῦτζ ἔνιωσε οἶκτο γι' αὐτὸν ποὺ μιλοῦσαν. Ἀναρωτήθηκε γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὸν ἔφερε τὸ Πνεῦμα σὲ τοῦτο τὸ μέρος. Ἐπειτα ἀναγνώρισε κάποιον ἄλλο χρηματιστὴ στὴ συνηθισμένη του θέση. Μάταια ὅμως ἔψαξε νὰ βρεῖ καὶ τὸν ἑαυτό του.

«Ἴσως», σκέφτηκε, «ὁ Σκροῦτζ τοῦ μέλλοντος θὰ παρατήσει τὶς συναλλαγές καὶ θὰ στραφεῖ πρὸς ἄλλες δραστηριότητες...».

Γύρισε νὰ ρωτήσῃ τὸ Πνεῦμα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνει. Σήκωσε μόνο τὸ χέρι καὶ ἔδειξε με τὸ μακρὺ του δάχτυλο πρὸς κάποια κατεύθυνση. Ἦταν καιρὸς νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους. Ὁ γέροντας ἔνιωσε νὰ διαπερνᾶ τὴ ραχοκοκαλιά του κρύος ἰδρώτας.

Ἐφτασαν σὲ μία κακόφημη γειτονιὰ τῆς πόλης. Ὁ Σκροῦτζ δὲν εἶχε ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του ἐκεῖ. Στὴν ἄκρη ἑνὸς βρώμικου στενοῦ βρισκόταν ἕνα ἄθλιο καταγώγιο-φωλιὰ λωποδυτῶν! Μέσα, τρεῖς κλέφτες, ἕνας ἄντρας καὶ δυὸ γυναῖκες, με τρύπια ροῦχα, μοιράζονταν τὴ λεία τους. Οἱ πεταμένες πάνω στὸ πάτωμα κουρτίνες ἦταν ἴδιες μ' ἐκεῖνες τῆς κρεβατοκάμαρας τοῦ Σκροῦτζ.

«Καλὰ ποὺ κάναμε καὶ τὰ ἀρπάξαμε», κακάρισε ἡ μία γυναίκα. «Ἔτσι κι ἄλλιῶς, κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὰ πράγματά του», πρόσθεσε ὁ ἄντρας.

«Ἄ τὸ γέρο-τσιγκούνῃ», ἔβρισε ἡ ἄλλη γυναίκα. «Ἄν ἦταν ἐντάξει ἄνθρωπος, κάποιος θὰ βρισκόταν δίπλα του τὴν ὥρα ποὺ πέθαινε». Ὁ Σκροῦτζ παρακολουθοῦσε ἀηδιασμένος τὴν κουβέντα τους. «Πνεῦμα», φώναξε. «Πᾶμε νὰ φύγουμε, σὲ

παρακαλῶ, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο μέρος». Ἀλλὰ ἡ σιωπὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα.

«Πνεῦμα», κλαψούρισε ὁ Σκροῦτζ, «βοήθησέ με νὰ ξεχάσω τούτη τὴ θλιβερὴ σκηνή. Πήγαινέ με σ' ἓνα μέρος ὅπου οἱ ἄνθρωποι μιλοῦν εὐγενικὰ γιὰ τοὺς νεκρούς...».

Τὸ Πνεῦμα τὸν ὁδήγησε τότε σὲ δρόμους γνωστούς, πίσω στὸ σπίτι τοῦ Μπόμπ Κράτσιτ. Ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του ἦσαν ὅλοι μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά. Ὅμως τὸ φτωχικὸ δωμάτιο ἦταν παράξενα σιωπηλό.

«Δὲ θὰ ἀργήσει ὁ πατέρας σας», εἶπε ἡ κυρία Κράτσιτ. «Ἐχει καθυστερήσει μόνο λίγα λεπτά», εἶπε κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ. «Τοῦτες τὶς μέρες βαδίζει πιὸ ἀργά».

«Ἄχ!» ἀναστέναξε ἓνα ἄλλο. «Ὅταν κουβαλοῦσε τὸν Τίμ στοὺς ὤμους ἐρχόταν τρεχάτος γιὰ τὸ σπίτι».

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Μπόμπ Κράτσιτ μπῆκε στὸ σπίτι. Εἶχε τὰ μάτια κατακόκκινα σὰν νὰ εἶχε κλάψει. Χαιρέτησε ὅμως τρυφερὰ ἓνα-ἓνα τὰ παιδιὰ του. Ἐπειτα εἶπε: «Ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσουμε τὸ μικρούλη μας τὸν Τίμ, ἔτσι; Ἡ ἀνάμνηση τοῦ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς εὐγενείας του θὰ μᾶς κρατήσει γιὰ πάντα ἐνωμένους!».

«Ναί! Ναί!» φώναξαν τὰ παιδιὰ. «Ἐ, τότε, μὲ κάνετε νὰ νιώθω εὐτυχισμένος», ἀπάντησε ὁ Μπόμπ «πολὺ εὐτυχισμένος!».

Ἀγκαλιάστηκαν ὅλοι. Καὶ δάκρυα γέμισαν τὰ μάτια τοῦ Σκροῦτζ.

«Πνεῦμα», εἶπε ὁ Σκροῦτζ, «σὲ λίγο θὰ χωρίσουμε. Δὲ θὰ μοῦ ἐξηγήσεις τὸ νόημα ὅλων αὐτῶν; Θὰ ἤθελα νὰ δῶ καὶ τὴ δική μου πορεία στὸ μέλλον».

Ξαναβγήκαν στὸ δρόμο καὶ προχωρώντας, βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Σκροῦτζ. Τὸ Πνεῦμα δὲν εἶχε πρόθεση νὰ σταματήσει. Τὸ μακρὺ του δάχτυλο ἔδειχνε ἐμπρός.

«Σὲ παρακαλῶ, ἄφησε μὲ μία στιγμή νὰ δῶ πῶς θὰ εἶμαι στὸ μέλλον», ἰκέτευσε ὁ Σκροῦτζ. Τὸ Πνεῦμα κοντοστάθηκε σιωπηλό. Ὁ Σκροῦτζ κοίταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀναγνώρισε τὸ γραφεῖο του, ἀλλὰ ἡ ἐπίπλωση δὲν ἦταν πλέον ἡ δική του καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα δὲν ἦταν ὁ Σκροῦτζ! Τὸ Πνεῦμα, ἀμίλητο πάντα, προχώρησε. Ὁ Σκροῦτζ ἀκολούθησε τὰ βήματά του. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἔφτασαν σὲ μία καγκελόπορτα. Ὁ Σκροῦτζ γούρλωσε τὰ μάτια. Ἦταν τὸ νεκροταφεῖο. Τὸ Πνεῦμα πῆγε καὶ στάθηκε ἐμπρὸς ἀπὸ ἕναν τάφο. Ὁ Σκροῦτζ πλησίασε τρέμοντας. Πάνω στὴν ταφόπλακα διάβασε χαραγμένο τὸ ὄνομά του: «ΕΜΠΕΝΕΖΕΡ ΣΚΡΟΥΤΖ».

«Μά, τότε, στὸ χρηματιστήριο θὰ πρέπει νὰ μιλοῦσαν γιὰ μένα», κλαπούρισε, «καὶ οἱ κλέφτες λήστεψαν, μόλις πέθανα, τὸ δικό μου σπίτι!».

«Πνεῦμα, βοήθεια, βοήθεια!» φώναξε. «Δὲν θέλω νὰ τελειώσει ἔτσι ἡ ζωὴ μου. Μπορῶ... θέλω νὰ τὴν ἀλλάξω. Τὰ μαθήματα τῶν τριῶν πνευμάτων δὲν θὰ πᾶνε χαμένα. Μπορεῖς νὰ ἀλλάξεις τὸ μέλλον μου;».

Πάνω στὴν ἀγωνία τοῦ ὁ Σκροῦτζ ἀγκάλιασε τὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὴ μέση. Ἀλλὰ ἡ κάπα ἦταν ἄδεια -τὸ Πνεῦμα ἔγινε ἀτμός- καὶ ὁ Σκροῦτζ ἀγκάλιαζε στὴν πραγματικότητα τὸ κάγκελο τοῦ κρεβατιοῦ του! Ναι, τοῦ δικοῦ του κρεβατιοῦ! Βρισκόταν πάλι στὴν κρεβατοκάμαρά του. Ἀνακουφισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, κλαίγοντας καὶ γελώντας, ἔτρεξε νὰ ἀγγίξει τὶς κουρτίνες. Ἦταν ἐκεῖ, στὴ συνηθισμένη τοῦς θέση. Βάλθηκε νὰ χοροπηδᾷ σ' ὅλο τὸ σπίτι γεμάτος εὐτυχία. Ὅλα ἦταν στὴ θέση τους! Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει! Καὶ τὴ μεγάλη του χαρὰ διέκοψαν μόνο οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ χτυποῦσαν χαρούμενες σ' ὅλη τὴν πόλη.

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ

Ὁ Σκροῦτζ ἔτρεξε κι ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε. Τὸ κρύο ἦταν τσουχτερό, ἀλλὰ τὸ πρωινὸ εὐχάριστο. «Τί ἡμέρα εἶναι σήμερα;», ρώτησε ἓνα ἀγόρι πὺ περνοῦσε ἀπέξω. «Σήμερα ἔχουμε Χριστούγεννα!».

«Ἄ τότε, δὲν τὰ ἔχασα», φώναξε ὁ Σκροῦτζ. «Τὰ πνεύματα ἔκαναν τὴ δουλειὰ τοὺς μέσα σε μία μόνο νύχτα!».

«Ἀγόρι μου», ξαναεἶπε στὸ παιδί. «Τρέξε, σὲ παρακαλῶ, στὸ χασάπη καὶ πές του νὰ μοῦ φέρει τὴ μεγαλύτερη γαλοπούλα του. Θὰ σοῦ χαρίσω ἓνα σελίνι, ἴσως καὶ τρία, ἂν ἐπιστρέψεις μέσα σὲ πέντε λεπτά».

Τὸ παιδί δὲ δίστασε στιγμή. Ἐτρεξε γρήγορα καὶ ξαναγύρισε λαχανιασμένο, παρέα μὲ τὸν κρεοπώλη, πὺ κουβαλοῦσε μία τεράστια γαλοπούλα.

«Θὰ τὴ στείλω στὸν Μπόμπ Κράτσιτ», κρυφογέλασε ὁ Σκροῦτζ, «χωρὶς νὰ μάθει ποιὸς τοῦ τὴ δώρισε».

Τὸ πουλι ἦταν τόσο βαρὺ, ὥστε ὁ Σκροῦτζ ἀναγκάστηκε νὰ καλέσει ἓνα ἀμάξι γιὰ νὰ τὸ μεταφέρει ὡς τὸ σπίτι τοῦ κλητῆρα του. Ὁ Σκροῦτζ, χαμογελώντας, πλήρωσε τὸ ἀγοράκι, τὸ χασάπη καὶ τὸν ἀμαξᾶ. Ἐνιωθε ὑπέροχα.

Ὁ Σκροῦτζ ἔκανε τὸ μπάνιο του, φόρεσε ἓνα καθαρὸ κοστούμι καὶ βγήκε περίπατο. Βάδιζε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὴ ράχη, παρατηρώντας τοὺς περαστικούς. Ὅλοι ἦταν χαρούμενοι. Μερικοὶ τοῦ εὐχήθηκαν «Καλὰ Χριστούγεννα!». Ὁ Σκροῦτζ ὁμολόγησε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει πιὸ εὐχάριστα λόγια. Στὸ δρόμο συνάντησε ἓναν ἀπὸ τοὺς δυὸ κυρίους πὺ τὴν προηγουμένη τὸν εἶχαν ἐπισκεφθεῖ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὴ βοήθειά του γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

«Καλέ μου κύριε», τοῦ φώναξε «πῶς εἶστε;».

Κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος πλησίασε, ὁ Σκροῦτζ τοῦ ψιθύρισε κάτι στοῦ αὐτί. Ἐκεῖνος τὸν κοίταξε κατάπληκτος. «Μιλᾶτε σοβαρά, κύριε Σκροῦτζ;» φώναξε. «Μὰ εἶστε πολὺ γενναιόδωρος!». «Μὴ μὲ εὐχαριστεῖτε», τοῦ ἀπάντησε ὁ Σκροῦτζ. «Κάντε μόνο τὸν κόπο νὰ περάσετε μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς μέρες, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ σύντομα, ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Θὰ εἶναι δική μου εὐχαρίστηση!».

Στὸ τέλος, ὁ Σκροῦτζ κατέληξε ἐμπρὸς στοῦ σπίτι τοῦ ἀνιψιοῦ του. Δίστασε γιὰ λίγο στοῦ κεφαλόσκαλο. Ἀλλὰ μετὰ πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἡ ὑπηρετρία τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα.

«Τὸ ἀφεντικό σου εἶναι μέσα;» τὴ ρώτησε.

«Μάλιστα, κύριε. Περᾶστε. Κάθεται ἤδη μὲ τὴ σύζυγό του καὶ τοὺς καλεσμένους στοῦ τραπέζι, θὰ σᾶς δείξω...».

«Δὲ χρειάζεται, καλή μου», τῆς ἀπάντησε ὁ Σκροῦτζ. «Γνωρίζω πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ σπιτάκι». Ἄνοιξε σιγανὰ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ ἔχωσε τὸ κεφάλι μέσα.

«Φρέντ», ρώτησε, «μπορῶ νὰ περάσω;».

«Ποιὸς εἶναι;» ρώτησε ἔκπληκτος ὁ ἀνιψιὸς τοῦ Σκροῦτζ γυρνώντας τὸ κεφάλι του.

«Ὁ θεῖος σου ὁ Σκροῦτζ», τοῦ ἀπάντησε. «Ἦρθα γιὰ τὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι πού μὲ κάλεσες!».

Ὁ Φρέντ καὶ ἡ γυναίκα του χάρηκαν πολὺ πού τελικὰ ὁ Σκροῦτζ ἀποφάσισε νὰ τοὺς κάνει τὴν τιμὴ. Καὶ ἡ γιορτὴ ἐξελίχθηκε θαυμάσια. Τὸ γεῦμα ἦταν νοστιμότατο. Ἀκολούθησαν μουσικὴ καὶ χορός. Ἐπαιξαν διάφορα διασκεδαστικὰ παιχνίδια καὶ φυσικὰ παντομίμα. Ἀλλὰ τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἐκείνη ἡ ξέφρενη χαρὰ πού ἐνιωθε μέσα του ὁ Σκροῦτζ.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Σκροῦτζ πῆγε πολὺ νωρὶς στὸ γραφεῖο. Ἦθελε νὰ κάνει ἔκπληξη στὸν κλητῆρα του, πού ἤξερε ὅτι θὰ ἀργοῦσε νὰ φανεῖ στὴ δουλειά. Καὶ πράγματι, ὁ Μπόμπ Κράτσιτ ἦρθε λίγο πρὶν τὶς δέκα. Κάθησε ἀθόρυβα στὴ θέση του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Σκροῦτζ δὲ θὰ ἔπαιρνε εἶδηση τὴν καθυστέρησή του.

«Ἄσα!» γκρίνιαξε τότε ὁ Σκροῦτζ προσπαθώντας νὰ μιμηθεῖ τὸ γνωστὸ κακότροπο ὕφος του. «Τί σημαίνει πάλι αὐτό;».

«Συ-συ-συγγνώμη, κύριε», τραύλισε ὁ Μπόμπ Κράτσιτ, «δὲν πρόκειται νὰ ξαναργήσω».

«Καὶ πῶς μπορεῖς νὰ δίνεις τέτοιες ὑποσχέσεις;» τοῦ εἶπε μουτρωμένος ὁ Σκροῦτζ. Ὁ Μπόμπ ἄρχισε νὰ τρέμει. Φοβήθηκε τὴν ἀπόλυση.

«Πάντως, γιὰ τούτη τὴ φορά...» συνέχισε ὁ Σκροῦτζ «νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σοῦ αὐξήσω τὸ μισθό σου!».

Κατάπληκτος ὁ Μπόμπ σκέφτηκε νὰ τρέξει γιὰ βοήθεια. Νόμισε ὅτι ὁ ἐργοδότης του τρελάθηκε!

«Καλὰ Χριστούγεννα, ἀγόρι μου», τοῦ εἶπε τότε ἤρεμος καὶ χαμογελαστός ὁ Σκροῦτζ, μὲ τρόπο τόσο εὐλικρινῆ, ὥστε τελικὰ τὸν ἐπεισε ὅτι τὰ εἶχε τετρακόσια. «Καὶ ὄχι μόνο θὰ σοῦ κάνω αὐξηση, ἀλλὰ θὰ βοηθήσω καὶ τὴν οἰκογένειά σου. Πήγαινε, ὅμως, πρῶτα σὲ παρακαλῶ, νὰ ἀγοράσεις κι ἄλλα κάρβουνα, θὰ ζεσταθοῦμε καλὰ κι ἔπειτα καθισμένοι δίπλα στὴ φωτιά θὰ συζητήσουμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Ὁ Σκροῦτζ κράτησε τὸ λόγο του. Καὶ σύντομα ὁ μικρὸς Τιμ ξεπέρασε τὴν ἀρρώστια, ἀπέκτησε δυνάμεις κι ἔγινε ἓνα γελαστὸ καὶ ὁμορφο ἀγόρι, πού ὁ Σκροῦτζ τὸ φρόντισε σὰν νὰ ἦταν δικό του παιδί. Ὁ πρῶην τσιγκούνης ἔγινε πολὺ γενναιοδωρος κι ἦταν πάντα εὐγενικός με ὅλους. Μερικοὶ βέβαια τὸν κοροΐδεψαν γιὰ τὴ μεταβολὴ τοῦ χαρακτήρα του. Ἀλλὰ ὁ Σκροῦτζ δὲν ἐνοχλήθηκε

γιατί, ὅπως εἶπε πολὺ σοφά: «Καλύτερα νὰ σὲ περιγελοῦν παρά νὰ σὲ περιφρονοῦν!».

Ὁ Σκροῦτζ δὲν ξαναεἶδε τὰ πνεύματα. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅπως λένε, δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος ποὺ νὰ γιορτάζει καλύτερα τὰ Χριστούγεννα ἀπὸ τὸν Ἐμπενέζερ Σκροῦτζ.